

overbeie de to andre Love. Nu have vi faktisk, efter at der er afgivet Betænkning over Toldloven, i Udvalget nedsat et Underudvalg til at behandle disse 2 andre Love, og Udvalget har vedtaget at paalægge disse Underudvalg at fremskynde deres Arbejde saa meget som muligt, hvilket selvfølgelig den høitæredede Formand for Udvalget, det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber) pligtmæssig vil paaje, at de gjøre. Hvis disse altsaa ville komme med deres Betænkning til Udvalget i Løbet af en passende og rimelig Tid — jeg kan jo ikke foreskrive Underudvalgene hvor lang Tid de behøve, jeg vil antage en Uge eller to — ville vi virkelig kunne fremkomme her i Thinget med vor Betænkning om disse 2 Love, og det vil derfor være muligt for dette Thing at lade alle 3 Lovforslag vandre over til Landsthinget i Stjøn Forening paa samme Maade, som de ere komne fra Regjeringen til Landsthinget og derfra til Folkethinget. Jeg ser ikke den allerringeste Hindring derfor. Det ærede Medlem har saaledes aldeles ikke Ret til at bebreide os, at vi skulde have forlangt det Utrolige af Udvalget. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Morsomheder og spidsfindige Behandlinger af de enkelte Ord, vi have streuet i vor Betænkning, hvorved det ærede Medlem forsøgte at gjøre os latterlige. Det vil ikke lykkes mig at gjendrive dette overfor det Auditorium, som staar til min Raadighed her, og jeg vil derfor slet ikke forsøge derpaa. Jeg vil blot sige, at jeg bag al den Stjentsomhed fra det ærede Medlems Side i Virkeligheden sporede en stor Vidensfabelighed. Der var en kunstig No udbredt over ham; hans Smil dækkede i Virkeligheden over en stærk Harme, og denne Harme, denne Videnskab var af den Slags, om hvilken man jo siger, at den ikke skal være ualmindelig hos Renegater. Jeg beskylde herved ikke det ærede Medlem for at være Renegat, men jeg siger blot, at det er den Slags Ting, som pleier at følge saadanne Mænd. Jeg beskylde ham altsaa ikke for at være Renegat, og jeg vil ikke indlade mig paa en Polemik derom, men jeg vil blot sige, at jeg let kan forklare mig hans Vidensfabelige Udfald mod os, som burde have været hans bedste Forbunds-fæller i denne Sag, og som, hvis han havde grebet Sagen rigtigt an, ogsaa vilde have været det. Vi burde have været hans Forbunds-fæller, det vil sige, han burde have gjort os til sine Forbunds-fæller. At vi vare villige dertil, have vi viist paa ethvert Punkt, men det ærede Medlem har fuldstændig svigtet den Stilling, som han begyndte med at indtage i Udvalget, nemlig den Stilling, som han havde antydet her ved 1ste Behandling,

†

og hvortil vi virkelig havde knyttet et alvorligt Haab. Det ærede Medlem har ganske vist i Udvalget stillet det samme Forslag som det, der nu foreligger her, til en Affattelse af § 44, og vi for vor Part havde efter Samraad besluttet og tilkjendegivet i Udvalget, at, skjøndt det var et meget vidt-gaaende Forslag, som vi ikke turde binde os til i alle Enkeltheder, var det dog Noget, som vi satte Priis paa var fremkommet, hvorfor vi vilde støtte det af yderste Evne og lade det være Grundlaget for Samarbejde med det øvrige Udvalg; men da det ærede Medlem skulde motivere sit Forslag i Udvalget, saa begyndte han med at erklære, at det ganske vist var Noget, som han nok privat interesserede sig for, fordi han ansaae det for bedre end Flertallets Forslag, men da han var vis paa, at det vilde blive forkastet, maatte med alle Stemmer mod hans egen, saa var han fuldstændig villig til at følge Flertallet i dets Affattelse af § 44. Naar man tager en Sag paa denne Maade, saa kan man virkelig ikke vente at danne en Gruppe om sig, eller at det Mindretal, som jeg tilhører, skulde kunne nære noget som helst Haab om at kunne benytte et saadant Forslag til videre Forhandling. Skylden for, at det ikke er kommet til Endighed, ligger — hvis den ellers ligger hos Nogen — hos det ærede Medlem. Han kunde have dannet den Knap, hvorom Frakken kunde være bleven knappet. Han kunde, hvis han havde forsøgt derpaa, have dannet et Centrum, men han forlod sin Stilling meget hurtigt og meget ilskærdigt, og vi havde da Intet at bygge paa. Altsaa, nu vender det ærede Medlem sig mod os med sin Harme og Videnskab, idet han polemiserer mod os og søger at anvende sit skarpeste Vaaben ved at søge at gjøre os latterlige og at vise, at det er os, der have villet visne i Udvalget. Der er Ingen, der har været mere beredvillig til Forhandling end det Høire-Mindretal, hvortil jeg hører. Denne Vidensfabelighed er jo imidlertid ikke saa underlig hos det ærede Medlem; han har virkelig Grund til at være noget sørgmodig over de Resultater, som ere opnaaede, thi hans hele Taktik fra først af og til nu er fuldstændig mislykket. Det ærede Medlem har ikke alene som jeg og mange Andre været i høi Grad villigt til at arbejde paa at komme ind paa den saglige Forhandling og til derigjennem at høre Folkethinget til det, det efter vor Mening burde være — høre Folkethinget op til at arbejde saglig paa de foreliggende Spørgsmaal — men ved Siden af dette, der ikke er lykkedes ham eller nogen Anden, har det ærede Medlem jo tillige havt et andet For-